

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi, XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z dnia 8 kwietnia 2014 r. i przyznał wnioskodawcy J. G. (1) jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy z dnia 1 kwietnia 2012 roku w wysokości 3650 zł w związku z ustaleniem 5 % stałego uszczerbku na zdrowiu (pkt 1 wyroku), oddalił odwołanie w pozostałym zakresie (pkt 2) oraz zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na rzecz wnioskodawcy kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 3).

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

W dniu 1 kwietnia 2012 r. wnioskodawca uległ wypadkowi przy pracy.

W dniu 31 marca 2014 r. Komisja lekarska ZUS wydała orzeczenie, w którym ustaliła, że wnioskodawca doznał 0 % uszczerbku na zdrowiu spowodowanego wypadkiem przy pracy.

Wnioskodawca leczył się w poradni (...) Stomatologicznej od 19 listopada 2012 r., gdzie usunięto zęby 16, 24, 27, 37. U wnioskodawcy stwierdzono brak zębów: 14, 15, 36, 17, 18, 24, 25, 26, 27, 28, 35, 36, 37, 46, 47.

Wnioskodawca na skutek wypadku doznał częściowego uszkodzenia drugiej gałęzi nerwu trójdzielnego lewego, co spowodowało trwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5 % według pkt. 14 Rozporządzenia z dnia 18 grudnia 2002 r.

Badaniem neurologicznym stwierdza się zaburzenia czucia z parestezją przy badaniu w zakresie drugiej gałązki nerwu trójdzielnego lewego. Nie obserwuje się typowej neuralgii tego nerwu, w związku z czym uszczerbek został zmniejszony o 5 % w stosunku do minimalnego uszczerbku. U wnioskodawcy nie było pełnego zespołu objawów. Uszkodzenie dotyczy części jednej gałązki. Tego rodzaju uszkodzenie mogło powstać przy tego typu urazie, nie musiało dojść do złamania. Wnioskodawca doznał urazu twarzy okolicy podoczołowej lewej i urazu nosa. Zaburzenia czucia zostały opisane po wypadku w czerwcu 2012 r. Stłuczone miejsce odpowiada ujściu drugiej gałązki nerwu trójdzielnego, która zaopatruje lewą stronę twarzy, czyli policzka nosa i górnej części wargi. U wnioskodawcy były to miejsca stłuczone, pozostała tkliwość z niewielką przeczulicą, która odpowiada unerwieniu przez drugą gałązkę nerwu trójdzielnego. Wcześniej wnioskodawca doznał już urazu nosa, ale w dokumentacji medycznej nie opisywano zaburzeń czucia po stronie lewej.

Zawał mózgu jest powikłaniem zmian miażdżycowych, nie jest skutkiem pourazowego uszkodzenia mózgu. Zmiany pourazowe nie są zmianami pourazowymi. Dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego występowały u wnioskodawcy przed wypadkiem z powodu wielopoziomowych zmian zwyrodnieniowo – dyskopatycznych, po wypadku nie stwierdzono objawów korzeniowych ze strony odcinka szyjnego, niedowład lewej kończyny górnej występował przed wypadkiem, ataksja lewej kończyny górnej po raz pierwszy została opisana przez neurologa w dniu 15 października 2013 r. Gdyby były inne zaburzenia czucia twarzy, na przykład obniżenie kącika ust albo policzka, albo czucie osłabione bardziej na policzku, można byłoby to wiązać ze zmianami poniedokrwiennymi. Naczyniak jest schorzeniem samoistnym i nie ma związku z urazem.

Uszkodzenie nerwu trójdzielnego nie miało wpływu na uszkodzenie zębów.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, że odwołanie jest w części zasadne.

Sąd wskazał, iż zgodnie z treścią art.3 ust.1 punkt 1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 roku, nr 167, poz. 1322) za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło podczas wykonywania przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych. Ubezpieczonemu,

który doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy przysługuje jednorazowe odszkodowanie (art.6 ust.1 punkt 4 ww. ustawy).

Natomiast art. 11 ust. 1 ww. ustawy stanowi, iż ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Oceny stopnia uszczerbku na zdrowiu oraz jego związku z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową dokonuje się po zakończeniu leczenia i rehabilitacji (art.11 ust. 2-4 ww. ustawy).

Sąd podniósł, iż oceny wysokości trwałego uszczerbku na zdrowiu dokonuje się na podstawie tabeli stanowiącej załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 18 grudnia 2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz. U. nr 234, poz.1974). W tabeli oceny procentowej stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu wymienia się rodzaje uszkodzeń ciała i rozstroju zdrowia, które mogą powodować zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu. Podstawą do stwierdzenia stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu jest znalezienie odpowiedniej pozycji w tabeli oceny procentowej oraz wykazanie, że uszczerbek na zdrowiu spełnia cechy stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, wynikające z ich definicji. Przede wszystkim jednak jest to pojęcie ustalone w kategoriach medycznych. Uszczerbek na zdrowiu, który nie jest stały lub długotrwały, nie jest uwzględniany w ocenie procentowej uszczerbku na zdrowiu na podstawie tabeli, a w konsekwencji nie może rodzić prawa do jednorazowego odszkodowania. W tej sytuacji część doznanych przez ubezpieczonego uszczerbków na zdrowiu wskutek wypadków przy pracy lub chorób zawodowych nie zostanie wynagrodzona w drodze jednorazowego odszkodowania. Przy ustalaniu uszczerbku na zdrowiu nie ma znaczenia subiektywna odczuwalność uszczerbku przez ubezpieczonego. Za stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu nie może być uznany jakikolwiek doznany uszczerbek na zdrowiu, ale tylko ten, który jest objęty katalogiem uszczerbków wymienionych w tabeli oceny procentowej. Wyjątkowo, jeżeli określony uszczerbek na zdrowiu można zakwalifikować jako stały lub długotrwały, jednak jego przypadek nie został określony w tabeli oceny procentowej, wówczas jego ocena procentowa może być ustalona na podstawie pozycji najbardziej do niego zbliżonej (§8 ust.3 ww. rozporządzenia).

W ocenie Sadu Rejonowego z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż na skutek wypadku wnioskodawca doznał łącznie 5 % uszczerbku z pozycji 14 tabeli oceny uszczerbku na zdrowiu stanowiącego załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U. 2013 r poz. 954 t.j), który dotyczy uszkodzenia częściowego lub całkowitego nerwu trójdzielnego – w zależności od stopnia - 10 – 20 %.

Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd w pełni uznał wartość dowodową opinii biegłego neurologa B. S. oraz częściowo opinię pisemną uzupełniającą biegłego neurologa J. Z. oraz biegłego stomatologa – w częściach, które nie były sprzeczne z opinią biegłej B. S., a jedynie potwierdzały jej ustalenia. Sąd wskazał, iż opinia biegłej B. S. sporządzona została zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym jej przedmiot. Do wydania opinii biegły dysponował pełną dokumentacją lekarską, a także przeprowadził wywiad oraz dokonał szczegółowego badania wnioskodawcy w zakresie swojej specjalizacji, przedstawiając w opinii szczegółowe wyniki. Biegła B. S. przyjęła 5 % uszczerbek na zdrowiu wnioskodawcy w związku z tym, że wnioskodawca na skutek wypadku doznał częściowego uszkodzenia drugiej gałęzi nerwu trójdzielnego lewego. Badaniem neurologicznym stwierdzono bowiem zaburzenia czucia z parestezją przy badaniu w zakresie drugiej gałązki nerwu trójdzielnego lewego. Nie obserwuje się przy tym typowej neuralgii tego nerwu, w związku z czym uszczerbek został zmniejszony o 5 % w stosunku do minimalnego uszczerbku. U wnioskodawcy nie było pełnego zespołu objawów. Uszkodzenie dotyczy części jednej gałązki. Jednocześnie ustalono w opinii, że tego rodzaju uszkodzenie mogło powstać przy tego typu urazie, nie musiało dojść do złamania. Wnioskodawca doznał urazu twarzy okolicy podoczołowej lewej i urazu nosa. Zaburzenia czucia zostały opisane po wypadku w czerwcu 2012 r. Stłuczone miejsce odpowiada ujściu drugiej gałązki nerwu trójdzielnego, która zaopatruje lewą stronę twarzy, czyli policzka nosa i górnej części wargi. U wnioskodawcy były to

miejsca stłuczone, pozostała tkliwość z niewielką przeczulicą, która odpowiada unerwieniu przez drugą gałązkę nerwu trójdzielnego. Opinia biegłego była kwestionowana przez obie strony.

Sąd podkreślił, że dowód z opinii biegłego, podlega ocenie sądu z zastosowaniem art. 233 § 1 według właściwych dla przedmiotu opinii kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (zob. uzasadnienie postanowienia SN z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001, nr 4, poz. 64; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 listopada 2002 r., V CKN 1354/00, LEX nr 77046). Por. także uzasadnienie wyroku SN z dnia 8 września 1964 r., II PR 457/64, OSNC 1965, nr 3, poz. 53; wyrok SN z dnia 12 listopada 1970 r., I PR 350/69, LEX nr 14094; wyrok SN z dnia 12 września 1973 r., II PR 220/73, LEX nr 14228; wyrok SN z dnia 17 maja 1974 r., I CR 100/74, LEX nr 7497; wyrok SN z dnia 3 czerwca 1974 r., II CR 273/74, LEX nr 7510; wyrok SN z dnia 22 stycznia 1976 r., I CR 917/75, LEX nr 7794; wyrok SN z dnia 3 listopada 1976 r., IV CR 481/76, OSNC 1977, nr 5-6, poz. 102; uzasadnienie wyroku SN z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, LEX nr 151656/. Opinia biegłego, jak każdy dowód nie wiąże Sądu i podlega jego własnej ocenie. Sąd nie może przeto ograniczyć się do powołania się na wniosek końcowy zawarty w opinii biegłego i uznania jej za nie budzącą zastrzeżeń, lecz obowiązany jest sprawdzić przesłanki, którymi kierował się biegły, jak również skontrolować prawidłowość rozumowania biegłego./tak SN w wyroku z dnia z dnia 12 listopada 1970 r., I PR 350/69, LEX nr 14094/. Specyfika oceny dowodu z opinii biegłego wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez Sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienia przyczyn uznania opinii biegłego za nieprzekonującą./tak SN w wyroku z dnia z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, LEX nr 151656/.

Sąd podniósł, iż wbrew zarzutom organu rentowego biegły wyjaśnił, iż w istocie wcześniej wnioskodawca doznał już urazu nosa, ale w dokumentacji medycznej nie opisywano zaburzeń czucia po stronie lewej, a pierwsze tego rodzaju zapisy dotyczą okresu po spornym wypadku. W sposób szczegółowy wyjaśniła proces uszkodzenia tego nerwu i okoliczności, w których doszło do tego w przypadku konkretnego urazu u wnioskodawcy. Nadto Sąd wskazał, iż biegła wyjaśniła również brak związku uszkodzenia nerwu z zaburzeniami krążenia mózgowego, uznając, że dopiero gdyby były inne zaburzenia czucia twarzy, na przykład obniżenie kącika ust albo policzka, albo czucie osłabione bardziej na policzku, można byłoby to wiązać ze zmianami poniedokrwiennymi, a nie pourazowymi. Ustosunkowując się do zarzutów wnioskodawcy wyjaśniła, że zmiany pourazowe nie są zmianami pourazowymi. Dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego występowały u wnioskodawcy przed wypadkiem z powodu wielopoziomowych zmian zwyrodnieniowo – dyskopatycznych, po wypadku nie stwierdzono objawów korzeniowych ze strony odcinka szyjnego, niedowład lewej kończyny górnej występował przed wypadkiem, ataksja lewej kończyny górnej po raz pierwszy została opisana przez neurologa w dniu 15 października 2013 r. Naczyniak jest schorzeniem samoistnym i nie ma związku z urazem. Zatem zgłaszane dolegliwości wnioskodawcy w tym zakresie nie były skutkiem urazu a wynikały z choroby samoistnej wnioskodawcy. Sąd podkreślił, iż powyższe znalazło potwierdzenie także w opinii biegłego neurologa J. Z..

Sąd zważył, iż wnioskodawca ostatecznie nie kwestionował opinii w tym zakresie, wnosząc o przyjęcie za wiarygodną opinię biegłego stomatologa, który również nie kwalifikował uszczerbku wnioskodawcy z tego powodu. Biegła w sposób zupełny wyjaśniła, dlaczego przyjęła 5 % uszczerbku, a nie minimalną wartość wynikającą z tabeli, argumentując tylko częściowym uszkodzeniem drugiej gałęzi nerwu trójdzielnego lewego. Badaniem neurologicznym stwierdzono bowiem zaburzenia czucia z parestezją przy badaniu w zakresie drugiej gałązki nerwu trójdzielnego lewego. Nie obserwuje się typowej neuralgii tego nerwu, nie było pełnego zespołu objawów. Uszkodzenie dotyczy bowiem części jednej gałązki.

Za uzasadnione zatem w takim przypadku Sąd przyjął stosowanie § 8 ust.3 ww. rozporządzenia.

Sąd I instancji podkreślił, iż celem postępowania sądowego jest wykazanie na podstawie obiektywnych dowodów w postaci opinii biegłych, jaki jest faktyczny uszczerbek na zdrowiu, natomiast lekarz orzecznik czy komisja lekarska dokonuje oceny stanu zdrowia jako reprezentant jednej ze stron procesu. Nie może stanowić o dyskwalifikacji opinii biegłego tylko fakt, że lekarz orzecznik, czy komisja lekarska orzekła uszczerbek na zdrowiu na niższym poziomie, niż

wynika to z opinii biegłego, która została sporządzona w sposób prawidłowy i odzwierciedla rzeczywisty stan zdrowia wnioskodawcy. Wobec powyższego Sąd oddalił wniosek dowodowy organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego neurologa, z uwagi na to, że opinia biegłej B. S. zarówno pisemna jak i ustna w pełni ustosunkowuje się do zarzutów organu rentowego. Sąd wskazał, iż uszkodzenie nerwu potwierdza w swojej opinii także biegły stomatolog. Natomiast biegły J. Z. w swojej opinii, mimo opisu skarg na osłabienie czucia na lewym policzku, nie ustosunkowuje się do tych dolegliwości, oparł swoje rozpoznanie wyłącznie na stwierdzeniu, że nie doszło do powikłanego urazu czaszkowo – mózgowego, gdy tymczasem z pozostałych opinii wynika, że uraz nerwu trójdzielnego nie musi być związany z tak poważnym urazem. Mając na względzie opinię biegłej B. S. i dokonaną przez nią analizę dokumentacji medycznej, dokonane rozpoznanie, które zostało w pełni uzasadnione i wyjaśnione, Sąd przyjął jej opinię jako pełniejszą i odzwierciedlającą rzeczywisty uszczerbek na zdrowiu wnioskodawcy.

W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy opinia złożona jest niekorzystna dla strony. W świetle art.286 k.p.c. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub z opinii instytutu, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 II CR 817/73 niepublikowany), a taka sytuacja w niniejszej sprawie nie występuje.

Sąd nie przyjął do podstawy rozstrzygnięcia opinii biegłego stomatologa w części, w której biegły określił 10 % uszczerbek na zdrowiu w związku z uszkodzeniem nerwu, uznając, że w tej części bardziej wiarygodna jest opinia biegłej neurolog B. S., na co wskazuje także biegły w ustnej opinii, podnosząc, że o przyczynie uszkodzenia nerwu winien wypowiedzieć się biegły neurolog, nadto opinia biegłego w tym zakresie nie jest szczegółowa, nie wskazuje na mechanizm powstania uszczerbku, nie posiada uzasadnienia przyjętego 10 % uszczerbku na zdrowiu, oraz w części przyjęcia za uszczerbek utraty 4 zębów jako 4 % uszczerbku na zdrowiu. Sąd zanzaczył, iż o ile opinia pisemna była w tym zakresie kategorierna, to już w opinii uzupełniającej biegły wskazał, że o przyczynie tego uszkodzenia nie jest w stanie wypowiedzieć się obiektywnie, czy powstało w czasie urazu. Biegły nie był w stanie ustosunkować się do zarzutów organu rentowego.

Nadto Sąd miał na względzie, iż z dokumentacji medycznej bezpośrednio po wypadku nie wynika, by uraz dotyczył zębów, wnioskodawca nie korzystał z konsultacji stomatologicznej bezpośrednio po urazie, nadto wnioskodawca tracił już wcześniej zęby. Uszkodzone zęby znajdują się także w różnych okolicach, a wnioskodawca doznał stłuczenia lewej strony twarzy. Biegły sam przyznaje, że uszkodzenie nerwu nie wpływa na uszkodzenie zębów. Sam fakt utraty zębów kilka miesięcy po wypadku nie może stanowić podstawy do orzekania uszczerbku.

Uznając zarzuty organu rentowego za uzasadnione, Sąd oddalił wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego stomatologa, bowiem wnioskodawca w tym zakresie nie zgłosił wniosków dowodowych, a to on wywodził z treści tej opinii pozytywne skutki procesowe.

Powołując się na zasadę kontrydiktoryjności Sąd przypomniał, iż ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (art. 232 kpc). Jednakże w sytuacjach szczególnych sąd posiada uprawnienie w zakresie dopuszczenia dowodu niewskazanego przez strony (wyłącznie na twierdzone przez strony istotne i sporne okoliczności faktyczne), gdy według jego (obiektywnej i weryfikowalnej w toku instancji) oceny zebrany w toku sprawy materiał dowodowy nie wystarcza do jej rozstrzygnięcia / Por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997, nr 3, poz. 29; uzasadnienie wyroku SN z dnia 25 września 1997 r., II UKN 271/97, OSNP 1998, nr 14, poz. 430; uzasadnienie wyroku SN z dnia 10 grudnia 1997 r., II UKN 394/97, OSNAPiUS 1998, nr 20, poz. 614; wyrok SN z dnia 11 lipca 2001 r., V CKN 406/00, Prok. i Pr.-wkł. 2002, nr 4, poz. 45/

Sąd wskazał, iż przyjmuje się, że nieprzeprowadzenie przez sąd dowodu z urzędu z reguły nie stanowi uchybienia. Po zmianie Kodeksu postępowania cywilnego dokonanej ustawą z dnia 1 marca 1996 r. (Dz. U. Nr 43, poz. 189 ze zm.) przewidziana w jego art. 232 możliwość dopuszczenia przez sąd dowodu niewskazanego przez strony oznacza uprawnienie, a nie obowiązek sądu. Nieprzeprowadzenie przez sąd dowodu z urzędu z reguły nie jest zatem

uchybieciem./tak SN w wyroku z dnia 25 czerwca 1998r., III CKN 384/98/. Strona nie może braku swojej aktywności procesowej zasłaniać adresowanym do sądu postulatem obowiązku działania z urzędu w kierunku wyjaśnienia sprawy. /tak SN w wyroku z dnia 9 lipca 1998 r., II CKN 657/97, LEX nr 50630/ Działanie sądu z urzędu i przeprowadzenie dowodu nie wskazanego przez stronę jest po uchyleniu art. 3 § 2 KPC dopuszczalne tylko w wyjątkowych sytuacjach procesowych oraz musi wynikać z opartego na zobiektywizowanej ocenie przekonania o konieczności jego przeprowadzenia./tak SN w wyroku z dnia 9 września 1998 r, II UKN 182/98, OSNP 1999/17/556/ Naruszenie przez sąd art. 232 zdanie 2 KPC może mieć miejsce tylko wyjątkowo, jeżeli z materiałów sprawy wynika, że dopuszczenie z urzędu dowodów było szczególnie uzasadnione lub oczywiste./tak SN w wyroku z dnia 24 czerwca 1998 r, I PKN 194/98, OSNP 1999/13/425/. Sąd podniósł, iż rozpoznawanej sprawie dowód z opinii biegłego stomatologa nie był kwestionowany przez wnioskodawcę, a jedynie organ rentowy. Przy czym wnioskodawca reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika miał wiedzę w zakresie zgłaszanych zarzutów, nie zgłosił jednak żadnych wniosków dowodowych w tym zakresie.

Jednorazowe odszkodowanie przysługuje w wysokości 20% przeciętnego wynagrodzenia za każdy procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu (art.12 ust.1 w zw. z art. 55 ust.1 punkt 4 ww. ustawy). Wysokość jednorazowego odszkodowania ustala się według stawek obowiązujących w dniu wydania decyzji przez organ rentowy./por. w tym zakresie uchwałę SN z dnia 7 kwietnia 2009 r, I UZP 2/09, OSNP 2009/19 – 20/264/. Kwota ta w dniu wydania decyzji/ i w dniu orzekania/ wynosiła za 1 % uszczerbku na zdrowiu 730zł. (Obwieszczenie MPiPS z dnia 26 lutego 2014 r , MP 2014 poz. 187).

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art.477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy kwotę 3650 zł tytułem jednorazowego odszkodowania w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 1 kwietnia 2012 r., na skutek ustalenia 5 % uszczerbku na zdrowiu, oddalając odwołanie na podstawie art. art.477¹⁴ § 1 k.p.c w pozostałym zakresie, jako nie znajdujące podstaw w zgromadzonym materiale dowodowym.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 kpc w zw. z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (DzU. Z 2013 p. 490).

Apelację od powyższego orzeczenia wniosły obie strony postępowania.

Organ rentowy zaskarżył wskazane orzeczenie w całości zarzucając:

1. naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 k.p.c. polegające na wydaniu wyroku bez wyjaśnienia istotnych dla rozpoznania sprawy okoliczności i w wyniku tego ustalenie, iż wnioskodawca doznał uszczerbku na zdrowiu z tytułu wypadku przy pracy.
2. naruszenie prawa materialnego tj. art. 11 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322 z pz. t.j.) w związku z rozporządzeniem Ministra Pracy i polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu poprzez przyznanie prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania od decyzji z dnia 8.04.2014 r., ewentualnie zaś o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Z kolei wnioskodawca zaskarżył powyższe orzeczenie w części odmawiającej przyznania jednorazowego odszkodowania w wysokości 9 % ponad przyznany uszczerbek wysokości 5%.

Zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzucił sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez uznanie, że stwierdzone uszkodzenie nerwu trójdzielnego nie zasługuje na przyznanie minimalnej stawki odszkodowania oraz, że zebrane dowody na uszkodzenie zębów w czasie wypadku przy pracy nie pozwalają na stwierdzenie związku przyczynowego pomiędzy wypadkiem a ich utratą - wbrew opinii biegłego stomatologa dr n. med. M. Ś. (1).

Z uwagi na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie powodowi dodatkowo odszkodowania w wysokości 6.570 zł i ustalenie, że łączny uszczerbek na zdrowiu wyniósł 14 % oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, za obie instancje wg norm przepisanych; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznawania – przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego.

Nadto skarżący wniósł o przeprowadzenie dowodu z kopii dokumentacji lekarskiej będącej w posiadaniu powoda z naniesionymi zmianami przez prof. G. J. dotyczącymi usunięcia zęba nr 35, wobec sprzeczności poprawionej dokumentacji z dokumentacją załączoną do akt sprawy na okoliczność prawidłowego ustalenia numeracji usuniętych zębów i ich lokalizacji w jamie ustnej.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 9 lipca 2015 roku pełnomocnik wnioskodawcy podtrzymał swoje stanowisko w sprawie oraz wniósł o oddalenie apelacji organu rentowego. Pełnomocnik organu rentowego poparł apelację oraz wniósł o oddalenie apelacji wnioskodawcy.

Uznając konieczność uzupełnienia materiału dowodowego na rozprawie apelacyjnej w dniu 9 lipca 2015 r. Sąd Okręgowy w Łodzi dopuścił dowód z uzupełniającej pisemnej opinii innego biegłego neurologa na okoliczności wskazane w postanowieniu z dnia 2 czerwca 2014 roku i zlecił mu wydanie opinii na podstawie akt sprawy, dokumentacji lekarskiej okazanej przez wnioskodawcę oraz przeprowadzone badanie wnioskodawcy.

Wykonując wskazane zobowiązanie biegły przedłożył opinię, w której wywiódł, iż niewątpliwe jest uszkodzenie nerwu trójdzielnego w obrębie drugiej gałęzi lewego nerwu trójdzielnego. Stwierdził u powoda osłabienie czucia, a przy dotyku występowanie nieprzyjemnych parestezji. Biegły wskazał, iż tabela uszczerbku mówi jednoznacznie, że w przebiegu uszkodzenia nerwu trójdzielnego, częściowego lub całkowitego należy orzec uszczerbek na zdrowiu w zakresie 10-20% z pkt 14 tabeli. Jednocześnie biegły wyjaśnił, iż tabela uszczerbku nie daje podstaw do obniżenia uszczerbku aniżeli minimalny 10%. Możliwość obniżania uszczerbku na zdrowiu jest związana tylko z przypadkami długotrwałych zespołów bólowych, które występowały już przed wypadkiem, zaś w przedmiotowej sprawie taka sytuacja nie miała miejsca. W konsekwencji biegły przychylił się do opinii biegłego z zakresu chirurgii twarzowo – szczękowej, który zgodnie z tabelą przyznał wnioskodawcy 10% trwały uszczerbek na zdrowiu.

Sąd Okręgowy w Łodzi po przeprowadzeniu uzupełniającego postępowania dowodowego z opinii biegłego z zakresu neurologii ustalił i zważył co następuje.

Apelacja organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie, natomiast apelacja wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie w części.

Odnosząc się do apelacji organu rentowego wskazać należy, iż podniesione w niej zarzuty naruszenia prawa materialnego nie są zasadne.

Wbrew twierdzeniom apelacji Sąd drugiej instancji nie dopatrywał się w postępowaniu pierwszoinstancyjnym naruszenia przepisów prawa materialnego skutkujących koniecznością zmiany czy uchylenia zaskarżonego wyroku.

Podkreślenia wymaga, że przedmiotem postępowania pierwszoinstancyjnego była kontrola prawidłowości decyzji organu rentowego z dnia 8 kwietnia 2014 roku, którą odmówiono wnioskodawcy prawa do jednorazowego odszkodowania w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 1 kwietnia 2012 roku. W ocenie organu rentowego odmowę

uzasadniał brak uszczerbku na zdrowiu wnioskodawcy, który byłby spowodowany przedmiotowym wypadkiem przy pracy.

Zaskarżonym orzeczeniem Sąd Rejonowy zmienił zaskarżoną decyzję i stwierdził, iż bezsprzecznym jest, że na skutek wypadku przy pracy z dnia 1 kwietnia 2012 roku wnioskodawca doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5 %. W ocenie Sądu Okręgowego orzeczeniem tej treści, zlikwidowano niepewność wnioskodawcy w tym przedmiocie, wskazując, iż w niespornych okolicznościach sprawy co do wystąpienia stałego uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy, ubezpieczonemu przysługuje prawo do spornego świadczenia.

Sąd Rejonowy wbrew twierdzeniom apelacji organu rentowego, podejmując szczegółowe rozważania, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych a także ocenił materiał dowodowy w sposób wyczerpujący i spójny, co ma swoje odzwierciedlenie w uzasadnieniu wydanego rozstrzygnięcia.

Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. stanowi, iż Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Zgodnie z zaś z treścią art. 278 § 1 k.p.c. dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje w wypadkach, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy wymagane są wiadomości „specjalne”. Dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje więc wówczas, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebna jest wiedza, wykraczająca poza zakres wiadomości przeciętnej osoby, posiadającej ogólne wykształcenie. Wobec tego biegłym może być jedynie osoba, która z racji wykształcenia i posiadanych uprawnień kwalifikuje się do wydania opinii i daje rękojmię należytego wykonania czynności biegłego.

W ramach przyznanej swobody w ocenie dowodów – art. 233 k.p.c., Sąd I instancji powinien zbadać wiarygodność i moc dowodu z opinii biegłego sądowego, dokonując oceny tego dowodu według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału (wyrok SN z 2003-10-30 IV CK 138/02 Legalis). Niemniej jednak polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok SN z 2002-01-09 II UKN 708/00 Legalis). Dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza bowiem przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna.

Dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPIUS 2002/1/26).

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy uczynił podstawą swego rozstrzygnięcia przede wszystkim opinię biegłego neurologa B. S. oraz częściowo pisemną opinię J. Z. oraz biegłego stomatologa – w zakresie w jakim potwierdzały ustalenia biegłego neurologa.

Biegła neurolog B. S. w oparciu o dokumentację medyczną zgromadzoną w sprawie oraz przedmiotowe badanie J. G. (2) stwierdziła, iż wnioskodawca w wyniku wypadku doznał częściowego uszkodzenia drugiej gałęzi nerwu trójdzielnego lewego, co spowodowało trwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5%. Wskazana opinia sporządzona została zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą medyczną. Biegła również w opinii uzupełniającej wydanej na rozprawie w dniu 25 lutego 2015 r. podtrzymała powyższe wnioski, a także w sposób wyczerpujący odpowiedziała na wszystkie zastrzeżenia organu rentowego. Biegła szczegółowo wyjaśniła proces uszkodzenia nerwu oraz okoliczności w których doszło do uszkodzenia w przypadku urazu wnioskodawcy. Ustosunkowując się do zarzutów organu rentowego wskazała, iż objawy które stwierdziła u wnioskodawcy mają charakter pourazowy. Biegła wyjaśniła, iż stłuczone miejsce odpowiada ujściu drugiej gałązki nerwu trójdzielnego, która zaopatruje lewą stronę twarzy, czyli policzka nosa i górnej części wargi. W istocie wcześniej wnioskodawca doznał urazu w postaci złamania nosa, ale w dokumentacji medycznej nie opisywano zaburzeń czucia po lewej stronie, które teraz występują. Ponadto biegła wyjaśniła, iż brak jest związku uszkodzenia nerwu z zaburzeniami krążenia mózgowego, gdyż dopiero wystąpienie innych zaburzeń czucia twarzy można by utożsamiać ze zmianami poniedokrwiennymi, a

nie pourazowymi. Fakt, iż do uszkodzenia nerwu doszło na skutek wypadku potwierdził również biegły specjalista chirurg szczękowy M. Ś. zarówno w opinii pisemnej jak i uzupełniającej opinii ustnej wydanej na rozprawie w dniu 6 października 2014 roku podnosząc, iż uraz trzewioczaszki jakiego doznał wnioskodawca może spowodować uszkodzenie nerwu trójdzielnego nawet jeśli nie ma złamań. W konsekwencji wbrew wywiodom apelacji biegli – na co zwrócił uwagę w uzasadnieniu Sąd meriti - w sposób należyty powiązali dolegliwości zgłaszane przez wnioskodawcę ze zdarzeniem z dnia 1 kwietnia 2012 r. i przyjęli, iż wnioskodawca w wyniku wypadku przy pracy doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Wobec powyższego, nie mogą ostać się zarzuty skarżącego, który kwestionuje w apelacji wystąpienie związku przyczynowego między zaistniałym wypadkiem, a urazem jakiego doznał wnioskodawca, nie zaś treść przedmiotowych opinii. Nie ma żadnych podstaw, do podzielenia argumentów apelacji zmierzających do pominięcia opinii biegłego neurologa B. S. oraz biegłego chirurga twarzowo –szczękowego, w zakresie w jakim zgodnie ustalili, iż wnioskodawca doznał uszkodzenia gałęzi nerwu na skutek wypadku przy pracy. Skarżący nie zgłosił żadnych logicznych zarzutów pozwalających na skuteczne zakwestionowanie powyższej tezy. Na marginesie należy zaznaczyć, iż istotnie skarżący, przedstawiał zarzuty odnośnie opinii biegłego neurologa, niemniej jednak biegła ustosunkowała się do nich w ustnej opinii uzupełniającej wykazując ich bezzasadność, a strona pozwana po przeprowadzeniu dowodu z uzupełniającej opinii biegłego nie przedstawiła do niej żadnych zarzutów. Podobnie twierdzenia strony apelującej, iż opinia biegłego chirurga w sposób rażąco naruszała zasady orzecznictwa lekarskiego i dlatego Sąd I instancji jej nie uwzględnił, uznać należało za bezzasadne. Sąd Rejonowy wskazał wyraźnie, iż nie przyjął do podstawy rozstrzygnięcia opinii biegłego jedynie w części, w której określił wysokość procentowego uszczerbku na zdrowiu oraz w części przyjęcia za uszczerbek utraty 4 zębów. Natomiast uznał wartość dowodową opinii ww. biegłego w pozostałym zakresie - w jakim była zgodna z opinią biegłego neurologa B. S., a więc także co do ustalenia, iż do uszkodzenia nerwu doszło na skutek zdarzenia z dnia 1 kwietnia 2012 roku. Z uwagi na to w ocenie Sądu Okręgowego uznać należy, iż wydane opinie dostarczyły Sądowi wiedzy w zakresie niezbędnym dla rozstrzygnięcia o związku między spornym zdarzeniem, a urazem jakiego doznał wnioskodawca.

Nieuprawnionym jest zatem twierdzenie apelacji, iż na gruncie rozpoznawanego przypadku Sąd I instancji, z naruszeniem art. 11 w/w ustawy, ustalił prawo wnioskodawcy do jednorazowego odszkodowania bez wyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla sprawy. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie. Trafnie wywiódł na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, iż uszczerbek wnioskodawcy ma związek z wypadkiem. Wskazać bowiem należy, iż mimo rozbieżności w opiniach biegłych co do samej wysokości doznanego przez wnioskodawcę uszczerbku na zdrowiu, biegli zgodnie orzekli, iż powód doznał urazu w postaci uszkodzenia nerwu trójdzielnego lewego w wyniku wypadku - a nie jak wywodzi skarżący na skutek schorzenia istniejącego uprzednio. Pozwany polemizując ze stanowiskiem Sądu I instancji i dokonaną przez Sąd oceną dowodów, w żaden sposób nie wykazał, że wnioskodawcy nie należy się jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy. Sąd drugiej instancji zważył więc, iż zaskarżone rozstrzygnięcie w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, było oczywiście uzasadnione.

Odnosząc się natomiast do apelacji wnioskodawcy wskazać należy, iż zasadny okazał się zarzut, iż Sąd I instancji błędnie przyjął, że stwierdzone uszkodzenie nerwu trójdzielnego nie zasługuje na przyznanie minimalnej wartości uszczerbku wynikającej z tabeli procentowego uszczerbku na zdrowiu.

Wskazać należy, iż szczegółowe zasady orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu określa rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U. Dz.U.2013.954 j.t.).

Zgodnie z § 8 tego rozporządzenia lekarz orzecznik ustala w procentach stopień stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu według oceny procentowej stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, zwanej dalej "oceną procentową", która jest określona w załączniku do rozporządzenia (tabeli). Tym samym podstawą do stwierdzenia

stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu po wykazaniu, że uszczerbek spełnia cechy wynikające z definicji stałego lub długotrwałego uszczerbku, jest znalezienie odpowiedniej pozycji w tabeli oceny procentowej.

Dopiero gdy, w ocenie procentowej brak jest odpowiedniej pozycji dla danego przypadku, lekarz orzecznik ocenia ten przypadek według pozycji najbardziej zbliżonej. Poza tym można ustalić stopień stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w procencie niższym lub wyższym od przewidywanego w danej pozycji w zależności od różnicy występującej między ocenianym stanem przedmiotowym, a stanem przewidzianym w odpowiedniej pozycji oceny procentowej (§ ust 3).

Jak ustalił Sąd Rejonowy, z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż na skutek wypadku ubezpieczony doznał uszkodzenia drugiej gałęzi nerwu trójdzielnego lewego. Uszczerbek ten jest stały podlega ocenie wg punkt 14 ww. tabeli, który określa uszkodzenie częściowe lub całkowite nerwu trójdzielnego - w zależności od stopnia uszkodzenia i które powoduje 10 - 20 % uszczerbek na zdrowiu. Tymczasem Sąd I instancji oceniając wysokość uszczerbku na zdrowiu powoda, bezzasadnie oparł swoje rozstrzygnięcie na opinii biegłego neurologa B. S., która mimo wyraźnego określenia uszczerbku w tabeli oceny procentowej, przyznała 5% uszczerbku na zdrowiu (tj. niższy od przewidywanej dla danej pozycji wysokość) i której wnioski w tym zakresie pozostawały w całkowitej sprzeczności z opinią biegłego chirurga twarzowo – szczękowego. Mimo istotnej sprzeczności opinii wydanych przez dwóch różnych biegłych w części dotyczącej procentowego uszczerbku na zdrowiu oraz wątpliwości co do możliwości ustalenia rozmiaru uszczerbku poniżej minimalnej wartości wynikającej z tabeli, Sąd Rejonowy nie zweryfikował prawidłowości powyższych opinii, jako istotnych środków dowodowych w sprawie. Nie był zatem uprawniony do rozstrzygnięcia o wysokości procentowego uszczerbku na zdrowiu wnioskodawcy, gdy istotne okoliczności sprawy nie zostały wszechstronnie i "bez reszty" wyjaśnione. Wobec powyższego, w ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie zachodziła konieczność uzupełnienia materiału dowodowego celem wyjaśnienia, w jakim procencie J. G. (2) doznał uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 1 kwietnia 2012 roku.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy w postępowaniu apelacyjnym na wskazaną okoliczność dopuścił dowód z opinii innego biegłego neurologa M. N.. Sąd II instancji nie jest bowiem pozbawiony uprawnienia do dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego, jeżeli wywody pierwotnie przeprowadzonej były poddawane w wątpliwość, a wyjaśnienie spornej kwestii wymagało wiadomości specjalnych (por. wyr. SN z 7.10.2010 r., IV CSK 93/10, Legalis).

Jak wyżej wskazano biegły neurolog orzekł, iż w przypadku powoda brak było podstaw do orzekania o niższym niż minimalny 10% uszczerbek na zdrowiu, przewidziany w tabeli. Wskazał, iż biegła neurolog orzekając uszczerbek w wysokości 5 % stwierdziła, że nie było typowej neuralgii nerwu trójdzielnego, a jedynie zaburzenia czucia z parastezjami przy badaniu w zakresie drugiej gałęzi nerwu. Tymczasem w ocenie biegłego bezdyskusyjnie jest uszkodzenie drugiej gałęzi nerwu trójdzielnego lewego. Biegły stwierdził osłabienie czucia i parestezje w wyniku dotyku w okolicy lewej strony nosa i górnej wargi. Natomiast w przypadku zarówno częściowego, jaki i całkowitego uszkodzenia tego nerwu tabela jednoznacznie wskazuje, iż należy orzec uszczerbek na zdrowiu w zakresie 10 – 20 %. Jednocześnie biegły wskazał, iż korekta i obniżenie wysokości uszczerbku jest uzasadnione tylko w przypadku długotrwałych zespołów bólowych jeśli występują po wypadkach m.in. komunikacyjnych, a istniały już wcześniej. Z tych też względów w przedmiotowej sprawie, nie było podstaw do orzeczenia niższego niż 10 % uszczerbek na zdrowiu w związku z brzmieniem § 8 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania

Sąd Okręgowy uznał wskazaną opinię za logiczną i spójną. Opinia nie zawierała luk, odpowiadała postawionym tezom dowodowym, była jasna i uzasadniona tj. pozwalała na analizę i kontrolę trafności wywiedzionych wniosków końcowych. Biegły w sposób jasny i precyzyjny wyjaśnił, iż w jego ocenie z uwagi na uszkodzenie nerwu trójdzielnego należy zastosować pkt 14 tabeli. W ocenie Sądu wyjaśnienia wskazanego specjalisty, który miał na uwadze fakt częściowego uszkodzenia nerwu tj. drugiej gałęzi nerwu, pozwalają na ustalenie, iż uraz powoda stanowi 10 % uszczerbek na zdrowiu z pozycji 14. tabeli uszczerbkowej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uznał za zasadne przyznanie wnioskodawcy prawa do jednorazowego odszkodowania, z uwagi stwierdzony stały uszczerbek na zdrowiu w minimalnej wysokości 10%, określonego w pkt. 14 tabeli procentowego uszczerbku na zdrowiu tj. uszkodzenie częściowe lub całkowite nerwu trójdzielnego - w zależności od stopnia uszkodzenia.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., zmienił zaskarżony wyrok w pkt 1 i 2 oraz poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z dnia 8 kwietnia 2014 roku w ten sposób, że przyznał J. G. (2) jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy z dnia 1 kwietnia 2012 roku w wysokości 7.300 złotych w związku z ustaleniem 10 % stałego uszczerbku na zdrowiu.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe, nie wykazało natomiast, iż wnioskodawca doznał stałego uszczerbku na zdrowiu związanego z utratą 4 zębów. Jak zasadnie wskazał Sąd I instancji z dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach sprawy nie wynika, aby uraz wnioskodawcy dotyczył zębów. Również z uzupełniającej opinii biegłego chirurga wydanej na rozprawie w dniu 6 października 2014 roku wynika wprost, iż uszkodzenie nerwu trójdzielnego nie miało wpływu na uszkodzenie zębów (k. 86v.). Natomiast strona powodowa reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika powyższej opinii nie kwestionowała, co więcej na etapie postępowania apelacyjnego powołuje się na opinię ww. biegłego uzasadniając swoje stanowisko. Ponadto zaznaczyć należy, iż mimo, że strona ta nie była ograniczana co do możliwości podnoszenia własnych twierdzeń oraz dowodów na ich poparcie w żaden sposób nie wykazała, aby utrata zębów związana była z uszkodzeniem nerwu, jakiego powód doznał na skutek wypadku. Wobec powyższego, zgłoszone przez skarżącego żądanie zasądzenia odszkodowania z tego tytułu, było bezpodstawne. W tym zakresie, Sąd zgodnie z treścią art. 385 k.p.c. oddalił apelację wnioskodawcy jako bezzasadną.

O kosztach procesu za II instancję orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., § 11 ust. 2 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 roku, poz. 490).